
Číslo policajného spisu 5/2022

Peter
Šloser

Hlava ako dôkaz

IKAR

Páchateľ: neznámy

Peter
Šloser

Hlava ako dôkaz

IKAR

Text © 2022 by Peter Šloser
Jacket design © 2022 by Diana Delevová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8689-4

*Tak ako v každej rozprávke dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené,
tak aj v tejto knihe dobro víťazí nad zlom a postavy,
udalosti aj miesta deja sú vymyslené. Alebo?*

PREDSLOV

Kto sa ako predškolač nehral kruhovú hru Kolo, kolo mlynské? Z tejto milej detskej zábavky nikto nevypadáva, ratolesti ju môžu hrať donekonečna. Skutočný život dospelých však nie je nevinná zábavka, ale existencia s taxatívne stanovenými zásadami. Kto pravidlá poruší, nesie následky v rodinnom, pracovnom alebo spoločenskom živote a spravidla uvoľní miesto inému jedincovi. Zostane však nažive a môže začať odznova. V kriminálnom prostredí – nielen na Slovensku – sú pravidlá oveľa prísnejšie. V prípade ich porušenia nepríde človek o miesto v práci alebo manželskej posteli, dochádza k nekompromisným postihom a najprísnejším je smrť. Niekedy je rýchla a prakticky bezbolestná, ale slovenská kriminalistika zaznamenala aj vraždy s pomalým koncom.

Zaujímá vás, akým spôsobom opustia svet postavy z tejto knihy? Začítajte sa a spoznáte odpoveď.

KAPITOLA PRVÁ

Noc a tma sú odjakživa symbolom temných síl. Uvedomujú si to zločinci, ktorí pod rúškom noci páchajú zlo, a uvedomujú si to aj potenciálne obeť, ktoré sa necítia na ulici bezpečne. Aj slušní ľudia, ktorí sa cez deň cítia pri stretnutí s policajnou hliadkou neisto, vítajú v noci jej prítomnosť. V poslednom roku tretieho desaťročia tretieho milénia pretrvával na slovenských uliciach nedostatok policajtov a z toho dôvodu muži v uniformách nemohli byť všade. Policajní šéfovia na okresných riaditeľstvách síce plánovali hliadky v miestach, kde najčastejšie dochádzalo k páchaniu trestnej činnosti, ale ich protivníci neboli úplní amatéri. Vedeli, že hliadka prejde po ulici, chvíľu postojí a bude pokračovať v obchádzkovej činnosti. To bol vhodný okamih na spáchanie zločinu. S fantómom prepadávajúcim ženy si nevedeli dlhšie poradiť ani policajti v Piešťanoch.

Páchateľovi nešlo o ukojenie sexuálnych chýtok, podľa výpovedí poškodených nepôsobil ani brutálne, zaujímali ho len kabelky. Niekoľko desiatok eur alebo bankomatová karta boli najcennejšie predmety, ktorých sa zmocnil. Ak sa v peňaženke nachádzal PIN kód, nepohrdol týmto bonusom a pred zablokovaním karty si prilepil sumou s dvoma nulami. Osamotené ženy na prázdnej ulici boli ľahkou obeťou aj pre menej fyzicky zdatného chlapa a spravidla sa ani nesnažili brániť. Po vytrhnutí kabelky z ruky alebo prudkom strhnutí z pleca a následnom páde na zem zbytoč-

ne kričali o pomoc. Páchatel po nečakanom zjavení rýchlo zmizol v tme.

Jedna z policajných hliadok v Piešťanoch prechádzala pomalou jazdou služobný obvod. Práve sa blížila k miestu, kde v poslednom mesiaci dochádzalo v ranných hodinách k lúpežným prepadnutiam žien. Členovia hliadky na pár minút vystúpili zo služobného auta, v rámci preventívneho pôsobenia vyfajčili cigaretu a pokračovali ďalej. Koncové svetlá ich vozidla spozorovala žena kráčajúca po nedostatočne osvetlenom chodníku. Túto trasu merala vždy, keď sa ponáhľala do práce na rannú zmenu. Aj ona počula o lúpežiach, medzi prepadnutými ženami mala dokonca dve kolegyne. Nepredpokladala, že by sa stala obeťou páchatela, bola však pripravená. Jednou rukou pevne držala kabelku prevesenú cez plece a v druhej, ukrytej v ľahkom jesennom kabáte, zvierala sprej s obsahom slzotvorného plynu. Kráčala priamo, občas sa obzrela za seba i vpravo ku krovinám, za ktorými bola železničná trať. K podchodu pod železnicou jej zostávalo necelých sto metrov, za ním už bude mať na dohľad spoločnosť, kde pracovala. Opäť sa obzrela, aj keď nepočula žiadne kroky.

Netušila, že z krovín ju sledujú oči, hľadiace na ňu ako na budúcu obeť.

Blížila sa k neosvetlenému úseku, pouličná lampa na tom mieste nefungovala. Spomalila a zrakom premeriavala tmavý porast. Zdalo sa jej, že počula prasknutie vetvičky. Zastala a s ušami nastraženými ako poľovná zver sa uprene dívala na jedno miesto. Z krovia pomalým krokom vyšla mačka držiaca v papuli bezmocne sa trepotajúcu myš.

„Krava,“ pohrozila rukou štvornohému tvorovi a pokračovala v chôdzi. Neprešla ani päť krokov, keď znovu zaznamenala zvuk podobný praskaniu suchých konárov, za ním nasledoval šuchot lístia a z porastu pred ňu vyskočila tmavá postava. Zacítila prudké trhnutie a kabelka sa jej zošmykla

z pleca. Chlap bez slova trhol znova. Vtom sa nečakane otočila a v druhej ruke držala slzotvorný plyn. V zmätku útočníka nezasiahla, no napriek tomu kabelku pustil. V zlomku sekundy jej napadlo, že vyhrala, ale mocné uchopenie okolo hrudníka ju vrátilo do reality. Pritláčal sa k nej zozadu, držiac ju ako v kliešťach.

„Pomóóc, pom...“ podarilo sa jej skríknúť, no ruka na ústach stlmila jej zvolanie, čo aj tak zaniklo v hluku nákladného vlaku prechádzajúceho okolo.

Útočník ju mal úplne vo svojej moci. Kabelka zostala na zemi, prestala ho zaujímať. Plnými dúškami vdychoval vôňu jej tela. Zacítil ženskosť, arómu toaletného mydla po rannom kúpeli, a to v ňom naštartovalo chemické procesy, ktoré nedokázal kontrolovať. Nečakane zmenil pôvodný zámer a ťahal ženu do krovín. Okamžite si uvedomila svoju nepriaznivú situáciu a opantal ju strach z nasledujúcich minút.

Ako vrece zemiakov ju bez slova dotiahol k železničnému násypu, kde po koľajniciach pred malou chvíľou prehrmotal nákladný vlak. V diaľke sa ešte tlmene ozývalo jeho dunenie. Hodil ju na zem a priľahol, jednu ruku jej stále tlačil na ústa a druhou vnikol pod tenký sveter. Drsne jej ohmatával prsia ukryté v podprsienke a spokojne fučal. Skúsila sa brániť, ale zmohla sa jedine na prudké mykanie hlavou zo strany na stranu.

„Krasotinka, buď dobré dievčatko, o chvíľu to máš za sebou,“ dohovárал jej, zatiaľ čo jej rozopínal gombík na nohaviciach.

Začala sa prudšie metať, podarilo sa jej uvoľniť jednu ruku a okamžite mu uštedrila tvrdý úder pod oko. V snahe zabrániť jej v ďalšom útoku jej nakrátko uvoľnil ústa.

„Sviňa, pusti ma, udám ťa políc...“ zvolala, ale zvyšok vety jej uviazol v krku, pretože chlapova cigaretami zapáchajúca dlaň jej zabránila v ďalších pokusoch o záchranu. Druhou rukou dostala niekoľko tvrdých úderov najskôr do rebier a vzápätí do

tváře. Z nosa jej stekala do úst krv a namiesto křiku stonala od bolesti. Chcela ho poprosiť, aby ju pustil, ale nemohla zo seba dostať ani slovo. V priamom prenose zažívala hrôzu, akú dovtedy vídala len na televíznej obrazovke. Vedela, čo bude nasledovať, a chcela už iba prežiť. Nemala síl brániť sa vyzliekaniu nohavíc a hornej časti oblečenia. Vzlykala od zdesenia a bolesti a slzy sa jej miešali s krvou. Cítila, ako z neho srší neutíchajúca zúrivosť, a keď na okamih uvoľnil zovretie, úpenlivo vyslovila jediné slovo: „Prosím...“

Na viac sa nezmohla, pretože do otvorených úst jej natlačil podprsenu. Vydávala len akési hrdelné zvuky, ktoré zmĺkli, keď ju začal oboma rukami škrtiť.

KAPITOLA DRUHÁ

Policajné prezídium už niekoľko desaťročí sídli na Račianskej ulici v Bratislave. Verejnosť ani médiá presne nevedia, aké zložky sa nachádzajú v komplexe budov, ale každému je známe, že v nej sídli najelitnejší policajný útvar – Policajná kriminálna agentúra. Policajti z PAKA, podobne ako ich predchodcovia z NAKA, sú aj v roku 2030 postrachom všetkých zločincov a jednotlivé jednotky majú v kriminálnom prostredí značný rešpekt, najväčší však nepochybne príslušníci bojujúci proti organizovaným a zločineckým skupinám i jednotlivcom páchajúcim najmä násilnú trestnú činnosť.

Políciu zástupcu riaditeľa tohto policajného útvaru zastáva Július Tvrдый, ktorého pre odborné vedomosti a vlastnosti uznávajú nielen všetci podriadení, ale aj vyššie postavení funkcionári. S výnimkou policajného prezidenta Libora Kaspera a šéfa PAKA Pavla Vaška, ktorým je pre svoju čestnosť trňom v oku.

V Tvrdeho kancelárii napriek začiatku pracovného času panovala pracovná atmosféra už viac než šesťdesiat minút. Zvykol prichádzať minimálne o hodinu skôr ako ostatní. Stôl mal zaprataný niekoľkými spismi a na prvý pohľad sa zdalo, že v služobnej miestnosti vládne neporiadok. Majiteľ množstva zakladačov sa však dokonale vyznal vo svojom organizovanom chaose a vždy na prvýkrát vytiahol spis, ktorý potreboval. Aj teraz nadvihol zopár papierov pospájaných farebnými spinkami, chvíľu sa v nich hrabal

a ako zo žrebovacieho osudia vytiahol správny hárok. Pozorne sa začítal do textu bez interpunkčných znamienok a do zošita si spravil niekoľko poznámok. Občas skontroloval hodiny, očakávajúc príchod kolegu Kováča, vedúceho ciel policajného zaistenia.

Ten práve odchádzal z pracovne, keď mu zazvonil interný telefón. Pozrel na displej a vytušil, že sa blíži búrka.

„Áno, prosím.“ Napriek mužnej postave ho bolo sotva počuť.

„Tu je sekretariát pána policajného prezidenta. Máte sa ihneď dostaviť do jeho kancelárie,“ zaznel strohý ženský hlas, ktorému sa nedalo odporovať.

„Ďakujem, idem.“ Položil slúchadlo, otočil sa k zrkadlu na bočnej stene skrine a skontroloval svoj výzor. Ako vždy bol ustrojený na jednotku s hviezdičkou, ale aj tak si napravil uzol na kravate. Na dvakrát zamkol kanceláriu a chcel privolať výťah, ktorý bol však opäť zaseknutý na vyššom poschodí, preto zvolil cestu po schodoch. Zostupoval nadol a cítil, ako sa mu trasú vnútornosti. Nie z náhlenia, ale z obáv z nadchádzajúcich minút. K Liborovi Kasperovi chodievali na kávu iba vyvolení a on medzi nich zďaleka nepatril. Rýchlo prešiel cez dvor a vošiel do budovy, kde sídlilo najvyššie policajné vedenie. Kancelária policajného prezidenta sa nachádzala takmer v strede dlhej chodby, kde po oboch stranách viseli zarámované fotografie z jeho stretnutí so zahraničnými kolegami.

Nesmelo zaklopal na tapacírované dvere sekretariátu a stlačil mosadznú kľučku. „Dobrý deň, prišiel som...“

„Posaďte sa,“ ukázala sekretárka na jednu z dvoch stoličiek. „Pán prezident telefonuje,“ pozrela spoza okuliarov na interný digitálny telefón a potvrdila si, že vedľa jeho mena svieti červená kontrolka.

Odrazu vošli do neveľkej miestnosti ďalší dvaja chlapi. Sekretárka sa na nich prívetivo usmiala. Muži sa sotva za-

stavili, vyšší iba ukázal na dvere pred sebou. „Ideme k Liborovi.“ Bez toho, aby čakali na odpoveď, vošli do Kasperovej kancelárie.

Kováč ich poznal z videnia. Všetci na prezídiu vedeli, že šéf PAKA Vaško a jeho nerozlučná dvojica a riaditeľ korupcie Rudo Barber sú u prezidenta pečenie-varenie. O chvíľu k nemu z pracovne najmocnejšieho muža polície doľahli tlmené hlasy a smiech. Kováč sa upokojil a dúfal, že prezidentovi vydrží dobrá nálada čo najdlhšie. Návšteva sa zdržala skoro polhodinu a konečne prišiel rad i naňho.

„Pán prezident, major Kováč,“ zastal v pozore tesne za prahom.

Kasper sedel za stolom a premeriaval si ho nepekným pohľadom. „Hovorí vám niečo meno Bugár?“

„Áno, pán prezident. Mali sme ho pred dvoma dňami u nás v cele.“

„Viete, kto to je?“

„Obvinený z...“

„Ja vám dám obvinený,“ tresol päťou po stole. „Prezumpcia nevinu vám akože nič nehovorí?“ Jeho zlovykom bolo časté používanie slova *akože*.

„Pán prezident...“

„Je to slušný podnikateľ. Ako sa k nemu správali vaši podriadení?“ kričal. Výrazom tváre pripomínal siláka, ktorý práve roztrhal telefónny zoznam.

„Ale on...“

„Zobrali ste mu odev a obliekli smradľavé handry!“

„Bezpečnostné opatrenia...“

„Strčte si ich. Hádám si nemyslíte, že slušný človek by sa akože obesil?“

„To nikdy nemôžeme...“

„Dali ste mu žrať suché rožky s lacnou paštétou a tresku ako bezdomovcovi,“ penil bez prestávky. „Vaše meno si

dobře zapamatám, budem na vás myslet při nejbližší reorganizácii. V predstihu si môžete hľadať miesto.“

Kováč kapituloval. Išlo o jeho prvé súkromné stretnutie s policajným prezidentom, ale o podobných výlevoch už počul od viacerých kolegov. Jedinou možnosťou bolo vypočuť si niekoľkominútový monológ, odísť a čakať, či prezident naplní svoje hrozby.

KAPITOLA TRETIA

„Riky, Riky,“ kričal pán v dôchodcovskom veku na jazvečíka, ktorý sa stratil v hustom poraste a štekal ako nikdy predtým.

Pes nereagoval a ďalej pobehoval v kríkoch.

„Riky, poď,“ opakovane volal na psa, štvrajúc sa do mierneho svahu vedľa chodníka. „Doparoma aj s prekliatym psom,“ hromžil. „Veď ti ukážem,“ hrozil mu ortopedickou palicou, zhlboka odfukujúc od únavy. Štvornohý priateľ pribehol štekajúc k pánovi a opäť sa vrátil do krovín. „Čo to tam...“ nedopovedal, keď spozoroval v trávnom poraste nahé ženské telo bez známok života. Starcom trhlo, predpokladal, že psa zaujalo niečo iné. V momente zabudol na bolesť po nedávnej operácii bedrového kĺbu a na svoj vek a zdravotný stav rýchlo zbehol späť na chodník.

„Polícia, polícia,“ kričal o ratu, ale práve v tom okamihu nikde nevidel žiadneho chodca. Rukou automaticky siahol do vnútorného vrecka saka po mobilný telefón. „Hlava sprostá,“ uvedomil si, že ho zabudol doma.

Nevedel, čo robiť, keď spoza zákruty vyšlo auto. Bez váhania vkročil do stredu cesty, mávajúc palicou.

„Čo ti šibe, starý?“ vystúpil z vozidla muž, ktorý mohol byť jeho vnukom.

„Tam, tam,“ ukazoval s pomäteným výrazom do krovia.

„Ujo, čo sa vám stalo?“ vystúpila i jeho žena.

„Leží tam mŕtva...“

Obaja mladí ľudia sa rozbehli uvedeným smerom.

„Ježišmária,“ hlesol muž, ktorý k nej dobehol ako prvý.

„Volaj sanitku,“ pokľakla žena a snažila sa jej nahmatať pulz.

O pár minút počuli zavýjať sirénu a hra o život sa začala. Dve osoby v bielych plášťoch utekali do krovia, kam ich navigoval starý pán. Tretí sanitár ich nasledoval s nosidlami, na ktorých vyniesli bezduché telo, a sanitka za neustáleho húkania zmizla z dohľadu. Bezprostredne po jej odchode dorazila na miesto policajná hliadka.

„Čo sa tu stalo?“ pýtala sa policajtká zmäteného starca.

Dôchodca jej rozpovedal príbeh, aký doteraz poznal iba z televíznej obrazovky.

„Predložte nám občianske preukazy,“ vyzval všetkých troch policajtov.

Na služobné tlačivo *Kontrola osoby* si zapísali ich údaje a vrátili im doklady.

„Môžeme ísť?“ spýtal sa vodič. „Manželka sa ponáhľa do práce.“

Mladá policajtká s postavou modelky si vymenila pohľad s kolegom.

„Choďte, ale mobilné telefóny majte zapnuté, je možné, že vás budeme potrebovať,“ prevzal na seba policajtov bremeno zodpovednosti.

„A ja?“ opýtal sa starec. „O desať minút mám užiť tabletku.“

„Choďte, ale platí pre vás to isté.“ Policajtov sa díval za krivajúcim starcom. „Poď, podáme hlásenie,“ oslovil kolegyňu, pristúpil k autu s blikajúcim majákom a vytiahol prenosnú vysielaciu. „Fontána sto, Fontána sto, tu Fontána stodesať.“

„Fontána sto počuje Fontánu stodesať,“ ozval sa z mikrofónu zvučný hlas.

„Fontána sto, sanitka odviezla poškodenú, zapísali sme si údaje svedkov a zabezpečujeme miesto činu.“

„Aké mala zranenia?“

„Po našom príchode sa už sanitka na mieste udalosti nenachádzala a svedkovia touto informáciou nedisponovali.“

„Je na mieste nejaká krv alebo zbraň?“

Policajтка odbehla do krovín a rýchlo hľadala odpoveď na otázku. Nevedela však určiť presné miesto nálezu tela, preto mávala na kolegu, že žiadne stopy nenašla. Ten informáciu nahlásil operačnému.

Vysielačka stíchla, operačný sa pravdepodobne radil s kolegom, ako budú postupovať ďalej. Išlo o neštandardný prípad, pretože na mieste sa nenachádzala poškodená ani žiadny priamy svedok útoku či predmety použité pri trestnom čine.

„Fontána stodesať, tu Fontána sto,“ ozvalo sa po krátkej odmlke. „Zabezpeč miesto činu proti vstupu nepovolaných osôb a čakaj na ďalšie pokyny. Idem vyrozumieť výjazd.“

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Major Kováč vyšiel z kancelárie policajného prezidenta spotený pod pazuchami, aj keď nemal žiaden pocit viny. Voči Bugárovi umiestnenému v cele postupovali jeho kolegovia podľa interných predpisov. Nemohli mu nechať vlastné oblečenie, dokonca ani len šnúrky z topánok, pretože zadržané osoby sa často pokúšali o samovraždu obesením. Stravu dostávali podľa určenej normy z ministerstva vnútra.

Vedúci prišiel k Tvrdému s utrúpeným výzorom.

„Bohatstvo, riadne meškáš,“ vítal ho zástupca riaditeľa elitného útvaru.

„Ledva sa plazím,“ zvalil sa na plastovú stoličku, ktorá náporu váhy bez problémov odolala.

„Kávu?“

„Určite ma vzpruží. Zatiaľ som mal len kvapky.“

„Chrípka?“ röntgenoval Tvrdý jeho tvár, ale neodhalil žiadne príznaky choroby.

„Kasper.“

„Zase si to chcel niekto zo zadržaných hodiť v cele?“ tipoval. K podobnej udalosti dochádzalo približne raz za mesiac.

„Prd, mali sme tam akéhosi Bugára.“

„No a?“ Meno ho zaujalo, išlo o daňového podvodníka s krytím vláducej strany ZDER.

„Prezident mi vyčistil žalúdok, lebo sme súdruhovi vytvorili nedôstojné podmienky.“

„Nerieš to. Mňa už odvolával stokrát a stále som tu,“ vliat doňho dávku optimizmu.

„Nie som ako ty. Keď mi povie, že sa mám zbaľiť, odídem.“

„Zbláznil si sa? Musíme prežiť Kaspera a jeho skorumpovaných prívržencov.“

„Koho myslíš? Vaška s Barberom?“ vyzvedal.

Tvrdý si zahryzol do jazyka a oľutoval chvíľkový úlet. „Nechajme to, radšej mi povedz, čo si chcel.“

„Mám švagra...“

„Aj ja,“ skočil mu Tvrdý do reči, aby odľahčil atmosféru. Zámer sa mu podaril, na kolegových perách spozoroval náznak úsmevu.

„Volá sa Ondrej Grenčík,“ pokračoval Kováč. „Je normálny chalan, ale niečo ho trápi.“

„Nerozumiem, čo s tým mám spoločné? Nie som lekár ani psychiater.“

„Minulý víkend som ho zobral na pivo, chcel som zistiť, aký má problém. Po treťom krígli z neho vyšlo, že sa namočil do nejakých sračiek a nevie, čo má robiť.“

„Povedal ti, o čo ide?“

„Nechcel mi prezradiť viac.“

„Pichá si?“

„Myslím si, že drogy to nebudú.“

„Stále nechápem, čo odo mňa potrebuješ.“

„Spýtal sa ma, či mu viem dohodnúť stretnutie s policajtom z PAKA, ktorému dôverujem.“

„Prečo to nepovie priamo tebe?“ pozrel na stôl, kde mal rozložené spisy pripravené na kontrolu.

„Hanbil by sa. Cudziemu sa ľahšie zdôveruje s háklivými problémami.“

„Momentálne som totálne vybukovaný. Počká to týždeň?“ Nemal chuť ani čas rozprávať sa s jedným z tisícky ľudí, ktorí prekročili zákon pri menej závažnom trestnom čine. To

sa mohol rovno posadiť na obvodné oddelenie a prijímať oznámenia o prípadoch uličnej kriminality a domácim násilím. PAKA sa zaoberala najvyššími formami organizovaného zločinu a Tvrdý z pozície zástupcu riaditeľa najelitnejšieho útvaru slovenskej polície dohliadal na vyšetrowanie obrovského množstva zločinov, v mnohých prípadoch aj s medzinárodným prvkom.

Kováč bol rád, že priateľ si nájde čas vypovedať jeho príbuzného. Očakával, že rozhovor ukončí švagrovo trápenie aj za cenu priznania sa k trestnej činnosti. Podľa toho, ako poznal Tvrdého, predvídal, že mu poradí, aby išiel do úplného priznania a dosiahol s prokurátorom dohodu o vine a treste. Tá sa môže skončiť podmieneným odsúdením so záznamom v registri trestov.

KAPITOLA PIATA

Vyšetrovateľ, operatívny pracovník kriminálnej polície a kriminalistický technik je tradičné zloženie výjazdovej skupiny na okresnom riaditeľstve. Podľa charakteru miesta činu je prizvaný psovod so služobným psom a najmä pri závažných násilných trestných činoch aj znalci z kriminalisticko-expertízneho ústavu.

Operačný dôstojník po prijatí oznámenia o náleze tela polonahej ženy od hliadky obvodného oddelenia informoval o prípade riaditeľa kriminálky. Ten rozhodol o štandardnom vyslaní výjazdovej skupiny vrátane psovoda. Zároveň žiadal preveriť v nemocnici rozsah zranení poškodenej.

„Kde presne došlo k prepadnutiu?“ opýtal sa vyšetrovateľ členov hliadky zabezpečujúcej miesto činu.

„Hentam v kríkoch,“ ukázala policajtká do húštiny.

„Hentam?“ zopakoval posmešne. „Milá kolegyňa,“ bral ohľad na jej pohlavie, policajta by oslovil drsnejšie. „Ja som neprišiel obdivovať váš nepochybný pôvab ani sa prechádzať medzi kríkmi. Vašou úlohou bolo čo najpresnejšie stožniť miesto činu, aby výjazdová skupina mohla vyhľadať a zaistiť stopy zanechané páchatelom. Viete vôbec, čo sa tu stalo?“

Dievčina zostala zarazene stáť a s mierne pootvorenými ústami hľadala pohľadom pomoc u partnera v uniforme.

„Prišli sme na miesto činu až po odvoze poškodenej sanitkou,“ zachraňoval ju kolega.